

Як народився
шлягер
«У осені очі твої»

с. 13–15 »

4 820230 060041 >

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

volyn.com.ua

24 жовтня 2019 року №10(12) Ціна 6,5 грн

«Ще не любов,
а почуття
ВЖЕ Є...»

Нашому виданню
виповнюється рік!

с. 2–4 »

Коли транслювали
«Багаті також
плачуть», навіть
Папа Римський
«зависав» перед
телевізором

с. 9–11 »

Їхня любов
зародилася
після втечі
з наркотичного
пекла

с. 5–7 »

Історія до сліз:
«Я не можу сказати
йому про сина...»

с. 20, 16, 17 »

Ще не любов, а почуття вже є...

● **СЛОВО ДО ЧИТАЧА** За рік, зустрічаючись лише раз на місяць, навіть виданню із назвою «Так ніхто не кохав» непросто заслужити на взаємність від читача. Але ми робимо все, щоб кожен наш рядок не залишив Вас байдужими... І як приємно, що сьогодні постукали у 9 тисяч домівок. Туди, де теж непросто, як усім. Але в цих оселях роблять усе, аби, зекономивши на пів буханцеві хліба чи пройшовши пішки кілька зупинок, назбирати оцих 6,50 гривні... на любов. На «Так ніхто не кохав». Бо живе і в них Любов

Олександр
ЗГОРАНЕЦЬ,
головний
редактор газети
«Так ніхто
не кохав»

«В и пишете про простих людей, але як у кіно», — так пояснила свій вибір, чому стала нашою передплатницею Валентина Миронюк із Луцького району Волині. А в нас після цих слів народилася рубрика «Життя, як серіал».

А Галина Степанівна із Любешівщини розповіла таку історію. «Зачиталася я вашим журналом, а коли переживала історію отця Олександра Колба і матушки Марії, то й сльозу пустила («І заявив матері коханої: «Я її все одно заберу ось так, у чому стоїть» — «Так ніхто не кохав» за 11 липня 2019 року, № 7 (9). — Авт.). Заходить у цей час мій чоловік і запитує, що ж сталося. «Ай, старий, та ти так... — кажу. — Згадала, як ти мені подарував на побаченні квіти, які росли на клумбі моєї мами...». Ой, що тоді було! Але, зрештою, мама благословила наш шлюб, бо вже крепко любили ми одне одного...».

Згадаймо і ми деякі миті цього року, під час якого стільки разів уже стукали в дім, де живе любов. Сподіваємось, незабаром це буде і Ваша оселя. Або Ваше серце. Чого Вам і собі бажаємо!

«Так ніхто не кохав. Через тисячу літ лиш приходить подібне кохання...» Із цієї пісні пісень любові Володимира Сосюри ми й узяли назву для нашої газети. І попросили нашу авторку, до речі, народну депутатку України, науковця-літературознав-

ця Ірину Констанкевич розповісти про історію написання отої поезії. І вияснилось, що жінка, якій присвячені ці рядки, — Віра Берзіна —

Згадала, як ти мені подарував на побаченні квіти, які росли на клумбі моєї мами.

не заслуговувала на такі високі слова. Сам поет колоритно описав в автобіографічному романі «Третя Рота» найбільш цікаві інтимні епізоди зі свого життя. «Я зайшов до Віри і спитав її: — Если встречу человека, которого полюблю на всю жизнь, ты разрешишь жениться? І мертво відповіли губи людини, про яку я писав вірш «Так ніхто не кохав»: — Разрешу».

Другою його дружиною була Марія Данилова. Уже на третій день знайомства Володимир

«Освідчуючись, мій Микола кров'ю написав: «Люблю», я теж проколола палець і вивела: «Вірю»

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** Ведуча сторінки «Любити! Не любити!» у газеті «Волинь» Катерина Зубчук усе життя пам'ятає той аркуш, який став початком її кохання

Сосюра покликав її, Мурку, заміж. Але Мурка була агентом «Даніною» і потім доносила на свого чоловіка в органи...

«А борщ їв би і в Україні, і в Африці» — це вже зовсім інша історія. Дігзон Акумба із Конго за допомогою фейсбуку знайшов своє кохання на ім'я Наталія за кілька тисяч кілометрів — на Волині. І якщо в селі Журавники до африканського зятя спочатку відчувалася настроженість, то тепер ще й у приклад ставлять, як він виховує своїх діток. А їх у них із Наталею вже четверо — і двоє відрізняються від волинської сільської малечі — ніби більш

обцювані сонцем. («Даніель замість «люблю» промовляє мені «бубли» — і я щаслива з чоловіком» — «Так ніхто не кохав» №4 (6) за 20 квітня 2019 року).

«Кожну його рану я зацілювала — і вона одразу гоїлася...» («Так ніхто не кохав» №9 (11) за 19 вересня 2019 року). Виявляється, всесвітньо відомий боксер Віталій Кличко упав за Наталією, яка була моделлю і збиралася заміж за столичного бізнесмена, цілих пів року. Зрештою, дівчина таки закохалася у двометрового красеня, і вже понад 23 роки вони разом. Наталія здійснила його мрію — народила чоловікові трьох дітей. А сама і досі сподівається на церемонію одруження, на яку одягне красиву сукню та фату...

«На яку оцінку продекламуєте вірш, на таку й кохання буде ваше в майбутньому», — сказала я учням, коли в 11-му класі

за програмою треба було вірш «Так ніхто не кохав» вивчити напам'ять... Наступного дня на уроці — грובה тиша. Ніхто нікому й словечка не підказував. Усі вивчили на відмінно», — написала нам у листі вчителька-пенсіонерка із волинського селища Голоби Валентина Остапчук («Так ніхто не кохав» за 19 листопада 2018 року, №2). А нещодавно я напам'ять читав у Ковелі вірш про кохання Сергія Жада, після чого до мене несподівано підійшла пані Валентина і... вручила дві цукерки. Найпам'ятніший мій гонорар у житті за цитування «Маєш тепер любити за тих, хто не любить»...

«І він вижив заради їхньої любові» («Так ніхто не кохав» №2 (4) за 14 лютого 2019 року). «Завжди будь поруч ти, не залишай, не йди... Ти — моя». Саме цими словами із пісні Павла Табакова Олександр Романюк

освідчився своїй Каті. Це було на початку літа 2016-го. Тоді юнак не знав, що зовсім скоро станеться біда, і він, прикутий до ліжка, скаже своїй коханій дівчині: «Залиш мене... Нащо я тобі такий...». А позаторік у серпні вони одружилися. Це відповідь на те, що любов, якщо вона справжня, перемаже всі випробування.

«Хто перший підійде й освідчить мене, за того й піду заміж. Я буду знати, що ця людина послана мені Всевишнім», — вирішила одного дня дівчина. Стаття «І Бог послав Ірині чоловіка — священника з Парагваю» у «Так ніхто не кохав» №1 (3) за 24 січня 2019 року» — про Диво. Любові, Віри і Надії. І Таємниці. Хоча ключик до цієї розгадки, виявляється, так близько...

«Тут усе, що потрібно знати, — мовив тесть, — аби зробити свій шлюб міцним і щасливим». Розкривши пакунок, молодий угледів золотий кишеньковий годинник. На корпусі чітко вигравірувано слова: «Скажи Сарі щось приємне». І на цей годинник чоловік Сарі поглядав багато разів упродовж дня протягом багатьох років...» — яка ж повчальна ота історія отця Браяна Кавано «Таємниця щасливого шлюбу» («Так ніхто не кохав» №9 (11) за 19 вересня 2019 року).

«Освідчуючись, мій Микола кров'ю написав: «Люблю», я теж проколола палець і вивела: «Вірю» («Так ніхто не кохав» за 16 жовтня 2018 року,

Продовження на с. 4

Перша красуня французького кінематографа Катрін Ден'єв, яку називають втіленням паризького шику і чарівності, досить рано розчарувалася у шлюбі, але при цьому завжди була оточена чоловіками і навіть нині, у своїй 75, продовжує купатися в їхній увазі.

Як наказати почуттям зупинитися? Хтось від цього божеволіє, хтось навіть накладає на себе руки, а хтось шукає нове захоплення.

Йї є що згадати. Але будь-яка розповідь мадам Ден'єв не зрівняється із наступною, за якою світ спостерігає вже 21 рік.

Вчені підрахували, що в американки Боббі Маккой було більше шансів загинути від падіння астероїда, ніж дати життя одразу сімом діточкам. Проте вона твердо вирішила: ніякого переривання вагітності. Було і небезпечно, і дуже важко — тільки живіт породіллі важив 9 кілограмів, а над операцією кесаревого розтину, завдяки якому на світ з'явилося 4 хлопчики і 3 дівчинки, працювало аж 40 медичних спеціалістів. І тепер єдиним у світі смернятам — уже 21 рік (**стаття «Народила 7 дітей!» — «Так ніхто не кохав» № 9 (11) за 19 вересня 2019 року**). Знаєте, чому Боббі була тоді така впевнена? Тому що вона знала, що в неї є її коханий чоловік Кенні. А кохання може все. Хіба не так?

Тож хай любов веде Вас світом, надихає і захищає!

Передплатний індекс місячника «Так ніхто не кохав» — 60779.

№ 1). «Ці слова — «Любов» і «Довіра» — я пронесла через усе подружнє життя як найголовніші», — розповіла авторка сторінки «Любить! Не любить», заслужена журналістка України Катерина Зубчук, яка у газеті «Волинь» (нашій мамі) темі родинних стосунків присвятила вже 34 роки.

«Не осуджую громадянські шлюби. Знаю точку зору на них церкви, але то реальність, від якої не втечеш, — у цій же статті пані Катерина висловила свою думку на оте делікатне питання. — Знаю сім'ї, які не одружені і які вважають, що штамп у паспорті — не найважливіше. Але я також знаю, що кожній жінці хочеться бути офіційно заміжною».

«Коханню будь-який зріст підвладний!» («Так ніхто не кохав» № 6 (8) за 20 червня 2019 року). Ліна і Володимир Марущакі із села Лішня Демидівського району Рівненської області — пара, яка зустрілася завдяки помилковому телефонному дзвінку. Вони ще й зростом вирізняються з-поміж інших: жінка значно вища за чоловіка. Хоч, як самі кажуть, на це вони ніколи не зважали, бо головне — їхні серця б'ються в унісон.

Одинадцятиметровий став вирішальним в історії кохання нинішнього футбольного голкіпера № 1 України Андрія Пятова і його дружини Юлії. «Коли в наші ворота призначили пенальті, вона задала: «Відіб'є — поцілую». Я парирував одинадцятиметровий. Напевне, відчув», — згадує, усміхаючись, події майже 15-річної давнини Андрій, якому тоді було

лише 20. Для родинного старту він надто ризикований: ані кар'єри, ані статків, ані досвіду... Але саме тоді і зародилися їхня любов. Сьогодні у футболіста Андрія Пятова із дружиною бартер: вона присутня на його іграх, а він — під час пологів. Після трьох донечок Бог послав їм синопця (**стаття «Відіб'є пенальті — поцілую!» — «Так ніхто не кохав» № 7 (9) за 11 липня 2019 року**).

«Хай поміж нас залишаться тільки квіти...» («Так ніхто не кохав» № 7 (9) за 11 липня 2019 року). А цей ліричний сюжет нашої постійної авторки Ольги Чорної, на жаль, не із щасливим закінченням. Бо в коханні так часто трапляється. Але як наказати почуттям зупинитися? Хтось від цього божеволіє, хтось навіть накладає на себе руки, а хтось шукає нове захоплення і про свій невдалий роман може розповісти із гумором. Як-от знаменита Катрін Ден'єв.

«А я ж цілувалася з ним безкоштовно!» («Так ніхто не кохав» № 8 (10) за 15 серпня 2019 року).

Віра в Бога подарувала їм справжнє щастя.

Фото з домашнього архіву родини КІЧКІНИХ.

Їхня любов зародилась після втечі з наркотичного пекла

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК** Сьогодні вони щодня освідчуються в любові Богові й одне одному. Адже якби не Всевишній, Який дав сили здолати згубну пристрасть, то не було б і їхнього кохання

Катерина ЗУБЧУК

ЗМАРНОВАНІ ЛІТА — УЖЕ ЯК СТРАШНИЙ СОН

Жило двоє молодих людей за сотні кілометрів одне від одного. Були в них свої мрії, мета, до якої йшли через школу, вищий навчальний заклад. Але сталося так, що цей шлях зробив зигзаг — тільки не удачі, а падіння в безодню, назва якій — наркоманія. Власне, юнак і дівчина не зустрілись би ніколи, якби не потрапили в реабілітаційний центр «Свобода» при церкві Євангельських християн баптистів, що в Острозі на Рівненщині, де обом їм Бог дав силу звільнитися від згубної залежності.

Оля родом з Нетішина Хмельницької області. Росла, як сама каже, в хорошій, інтелігентній сім'ї, де її любили, піклувались про неї. І не можна було навіть подумати, що вона «підсяде на голку».

— Я добре вчилась у школі, — розповідає Оля. — Вступила до вишу. Мала мрію стати ветеринарним лікарем, яка, слава Богу, здійснилась. Я закінчила ветеринарний інститут і маю улюблену спеціальність. Але на першому курсі мені зустрілись люди, які вживали наркотики, і я спробувала цього зілля — просто з інтересу, що ледве мене не погубив.

Двадцять років було тоді дівчині. Батьки, дізнавшись про біду, все робили, аби вилікувати дочку. Водили її до наркологів, психологів, навіть за кордон возили — ховали подалі від компанії. Але все марно.

“**Батьки водили її до наркологів, психологів, навіть за кордон возили — ховали подалі від компанії. Але все марно. Залежність від наркотику нагадувала про себе, як тільки Оля потрапляла в «своє» середовище.**

Залежність від наркотику нагадувала про себе, як тільки Оля потрапляла в «своє» середовище. Зрив за зривом...

Продовження на с. 6–7

Незабутня поїздка подружжя на Рівненщину – у Губківський замок.

Фото з домашнього архіву родини КІЧКІНИХ.

Початок на с. 5

Так було, поки дівчина не усвідомила жалюгідності свого життя, яке не має перспективи. І головне — поки не зрозуміла, що сама вона безсила перед своєю проблемою. Медикаментозне лікування знімало тільки ломку, полегшувало страждання. А думки про дурман вона не могла позбутись. За підказкою тих, хто вже пройшов цей шлях, за порятунком звернулася до Бога. І зробила крок Йому назустріч — приїхала в Острог, що на Рівненщині, у центр «Свобода», ще не знаючи, що зустріне тут людину, яка стане найріднішою, — Григорія.

У Григорія Кічка, лучанина, теж життя починалося благополучно. Після школи навчався у Волинському університеті на факультеті прикладної лінгвістики.

— Я займався музикою, — розповідає молодий чоловік, — грав у двох групах. Ні для кого не секрет, що часто там, де рок-н-рол, — там і наркотики. Почалися поїздки на різні фестивалі, і я якось я спробував страшної отрути. Правда, тоді не думав про наркотик як про щось згубне. Мені сподобалося те, що на якийсь час він додавав упевненості в собі, нових

відчуттів, яких не міг без «дози» пережити. А в підсумку це викреслило з мого життя дев'ять літ. Уже через два роки музика, яку я вважав справою свого життя, відійшла на задній план. Я нібито усвідомлював, що роблю недобре — обманюю, краду гроші, речі, аби збути їх і придбати наркотик, але нічого з собою зробити не міг.

Тоді не думав про наркотик як про щось згубне. Мені сподобалося те, що на якийсь час він додавав упевненості в собі, нових відчуттів, яких не міг без «дози» пережити. А в підсумку це викреслило з мого життя дев'ять літ.

ПІСЛЯ ТАЇНСТВА ХРЕЩЕННЯ ГРИГОРІЙ ЗАПРОПОНУВАВ ОЛЬЗІ ОДРУЖИТИСЯ

І батьки Григорія не могли витягти його з біди, хоч, здавалося, випробували вже всі можливості. Сина не раз клали на лікування в наркодиспансер — безрезультатно. В усякому разі відхід від наркотику був тимчасовий. Почу-

ли, що у Запоріжжі є клініка, де, як розповідали знайомі, пацієнтів вводять у клінічну смерть, а потім виводять з того стану і таким чином позбавляють від наркотичної залежності.

— Ми були згодні і на це, — пригадує мати Григорія. — Але син сказав: «Мамо, а якщо я після такого експерименту забуду не тільки про наркотик — стану взагалі ненормальною людиною?» Це нас стримало. Так уже, видно, мало бути. Бо невдовзі до сина прийшли хлопці — ті, з якими він раніше «сидів на голці» й котрі вилікувались завдяки центру «Свобода». І він поїхав в Острог.

Минуло десь чотири місяці, як Григорій був у центрі. Одного разу хлопців з Нетішина, з якими проходив реабілітацію, приїхали провідати парафіяни з їхньої церкви. Тоді він і побачив Олю. Звернув увагу на гарну дівчину, яка трохи накульгувала. Через декілька місяців вона прибула в центр уже не для того, щоб когось провідати, а на реабілітацію.

— Я був дуже здивований, коли дізнався, що Оля — наркоманка, — розповідає Григорій. — Виявилось, що накульгування — не якась природна вада: у дівчини на ногах повідкривалися рани, бо були колоті-переколоті.

Спочатку лише майнула думка, що Ольга — гарна дівчина. А потім зародилося глибше почуття. Хлопець мав досвід спілкування з жіночою статтю — на дискотеках, вечірках. Але ж у реабілітаційному центрі він став іншою людиною. І вчинки мали бути інші. Як? За порадою звернувся до свого наставника, і той сказав: «Читай Біблію — там усе знайдеш». А для початку порадив утриматися від спілкування з Ольгою до прийняття хрещення.

— Ми не спілкувалися з Ольгою, — пригадує сьогодні Григорій, — місяців чотири, поки обоє не прийняли хрещення. А після цього таїнства я підійшов до Олі й запропонував одружитись. Як віруюча людина, вже знав, що до шлюбу треба зберігати чистоту стосунків. Коли я прийшов до Бога, то моє життя змінилося не

тільки стосовно наркотиків, а й інших шкідливих звичок — перестав навіть думки погані тримати в голові.

ПЕРЕД ВЕСІЛЛЯМ НЕ НА ДИСКОТЕЦІ ТАНЦЮВАЛИ, А ВІДКРИВАЛИ ОДНЕ ОДНОМУ СВОЇ НЕДОЛІКИ

Той день, коли Григорій запропонував Ользі стати дружиною, обоє добре запам'ятали. Це було друге вересня 2004 року. Дівчина не відразу відповіла, чи приймає цю пропозицію.

— Особливого почуття, коли, як кажуть, хоч з головою у воду, — повертається спогадами до тієї миті молода жінка сьогодні, — не було. Була симпатія і переконання, що це моя половинка, від якої нікуди не подінешся. І я вдячна Богові за те, що подарував мені це щастя. Ми обоє обдумували

своє рішення. Молилися і просили у Господа, щоб Він підказав, чи варто нам робити такий крок — одружуватися. Адже шлюб — це раз і назавжди, як каже Біблія.

Перед весіллям Григорій і Ольга не в барі сиділи чи танцювали на дискотеці, а розмірковували про серйозні речі — відкривали одне одному свої недоліки, щоб потім не було ніяких несподіванок. Рішення поєднати свої долі прийняли усвідомлено. І коли хлопець почув врешті-решт від Олі ствердну

Після дев'яти змарнованих літ у житті одного—єдиного сина цю новину про одруження батьки сприйняли як його друге народження після страшної хвороби.

відповідь на свою пропозицію, то приїхав додому в Луцьк і сповістив новину своїм батькам. Після дев'яти змарнованих літ у житті одного—єдиного сина цю новину про одруження батьки сприйняли як його друге народження після страшної хвороби.

Весілля було в Острозі у колі найрідніших людей. Якийсь час молоде подружжя жило в цьому місті, згодом — у Нетішині, а потім — у Луцьку, у батьків Григорія. А коли з допомогою батьків купили квартиру, то переселилися у своє гніздечко. Їхнє помешкання — поряд із церквою «Фіміам», в яку тепер ходять всією родиною, несучи в душі почуття величезної вдячності за порятунок.

Молоде подружжя живе за Святим Письмом — у Біблії все сказано: і як із судження зустрічатись, як дружину й чоловіка вибирати, як берегти одне одного. З приводу цього Оля зазначає:

— Мені колись дорікали: «Ти живеш неправильно». «А як треба жити? — запитувала я. — Дайте мені ці правила». Ці правила я знайшла у Біблії. Був час, коли я і мріяти не могла про те, що в мене буде сім'я — чоловік, діти. Тепер це в мене є (у подружжя росте 14-літній син Андрій і 8-літня донька Марія. — Авт.). І я щаслива жінка. Мої почуття до Григорія все сильніші й сильніші. Про свою любов ми говоримо одне одному щодня. І, звичайно, про любов до Бога. Дякуємо Йому за те, що дав силу почати життя заново.

Церква «Фіміам» стала храмом для всієї їхньої сім'ї.

«Дякую, що довіряєш мені свої мрії! Нехай вони збуваються!»

«Мам, а ти хотіла дітей?»

Народжуєш собі 22 роки тому хлопчика – і ні дня з того часу не сумуєш

● **ПРО СОКРОВЕННЕ** Бо то не спить, то не їсть, то зуби ріжуться, то «ти мене останнього з садочка забрала – і я образився» (досі ображається!), то двійка з математики, то вухом на іржавий цвях напорівся – і можна сережку вставляти, то потім сережок у брови напхав на додачу до синього ірокеза, то він уже гот і вдома повно готес у чорних сукнях, то «мамо, вона в нас переночує», а ти до того не готова, але чий то клопіт?

і це фантастично, мегакруто і дивовижно! Бо інакше не було б у моєму житті тієї теплої реальності, яку твориш саме ти — своєю любов'ю,

“ Бог однієї миті вирішив через мене привести тебе в цей світ – і це фантастично, мегакруто і дивовижно!

Наталя МУРАХЕВИЧ

То руку зламає, то ногу, то голову. То потім живе за сотні кілометрів і не дуже згадує про існування доми. А навідавшись, підкине тобі кошеня, бо він його врятував. Або от напише: «Мам, я тут остаточно вирішив...» — і зникне з ефірів на добу-дві, а ти бийся головою

в той месенджер і думай — що вирішив??? Сtribнути з парашутом? Виїхати з країни? Одружитися? Всинювати близнят із Китаю? А, всього лиш піти на концерт не з кимось там, а... зі мною.

А то питає: «Мам, а ти хотіла дітей?» — і ти не знаєш, що сказати. Хотіла??? Ну... Я не встигла хотіти!

Бог однієї миті вирішив через мене привести тебе в цей світ —

справжністю, щирістю і своїм світлим баченням світу!

Дякую, що довіряєш мені свої мрії! Нехай вони збуваються!

Люблю тебе, рибьонік! Будь щасливий!

P.S. Так, дорослі діти видають твій вік, але вони самі смажать шашлик, купують на своє свято одноразовий посуд («Мам, це щоб ти не мила потім»), вчасно підливають тобі вино – і це супер!

Ну хто з пострадянського простору не пам'ятає героїню Маріанну і цей погляд? Таким кадром починалися «Багаті теж плачуть».

Коли транслювали «Багаті також плачуть», навіть Папа Римський Іван Павло II «зависав» перед телевизором

● **ЗІРКА** А після особистого знайомства з виконавицею головної ролі Веронікою Кастро зізнався, що чарівнішої жінки він не зустрічав

Інна ПІЛЮК

ПЕРШІ МИЛЬНІ ОПЕРИ БИЛИ РЕКОРДИ ПОПУЛЯРНОСТІ

У 12 років мексиканку Вероніку Кастро обрали в школі Королевою весни. «Це було потрясіння! Мені тоді здавалося, що більшої слави і більшого щастя годі й чекати!» — пригадує вона. Не відала майбутня зірка, що незабаром її популярність не тільки сягне кордонів рідної Мексики, а й перелетить через океани і підсадить на серіали мільйони глядачів по всьому світу.

Це — та сама Маріанна з «Багаті також плачуть», Роза з «Дикої Рози». Та й представляти її варто хіба зовсім юному поколінню. Усі,

кому за тридцять, безпомилково досі її впізнають. Серіали з її участю були одними з перших мильних опер на вітчизняних телеекранах (передувала їм тільки бразильська «Рабиня Ізаура»), а відтак — найбільш пам'ятними. Їх дивилися і діти, і дорослі, бувало, що навіть у школах вчителі з учнями ділилися побаченням, якщо хтось якусь серію випадково пропускав.

Зараз це видається кумедним, але не можна не відзначити те, що жодному (навіть найбільш продуманому і бюджетному) кінопроекті не вдалося повторити успіх нехитрих за сюжетом мексиканських творінь. Життям героїв цих

багатосерійок досі цікавляться, і найменша новина про виконавців головних ролей вмиг розлітається

Серіали з її участю були одними з перших мильних опер на вітчизняних телеекранах.

ся всесвітньою павутиною.

Вересень 2019-го приголомшив шанувальників серіалів тим, що перша зірка Мексики й улюблениця всього пострадянського простору Вероніка Кастро, яка виконала головні ролі у «Багатих...» та «Дикій Розі», завершує творчу кар'єру.

Продовження на с. 10

Як зізналася на особистій сторінці в соціальній мережі 66-річна знаменитість, причиною такого різкого рішення стали глузування та агресія щодо неї в інтернеті, які Кастро не в змозі більше терпіти. У коментарях різними мовами вміть посипалися сотні повідомлень зі словами підтримки. Як же їхня Маріанна здалася? Дика Роза, яка ого-го як уміє постояти за себе — і піддалася такому? Люди й досі не розрізняють акторку та її екранних героїнь, настільки вдало вона їх зіграла.

ЯКЕ Ж КІНО БЕЗ ВІДВЕРТИХ ФОТО?

Стати акторкою дівчина не мріяла. Любила виступати у школі, на святах, але де аматорські співи й танці — а де кіно! Та ще й для дівчини з бідної багатодіт-

На момент зйомок їй було 35 років, а грала вона підлітка. Але виглядала жінка так приголомшливо, що ніхто й не запідозрив такої розбіжності.

ної родини, де все трималося тільки на матері. Батько покинув сім'ю, коли Вероніка була ще малою.

Переступити зі шкільних підмостків на більшу сцену допоміг випадок. Недалеко від будинку, де проживало сімейство Кастро, збиралися представники різних політичних партій, тут продавалися газети, проходили мітинги. Одного разу Вероніка познайомилася там із депутатом, а через нього з Андресом Солером — дуже впливовим діячем мексиканського кінематографа і керівником Театральної академії. Набравшись сміливості, дівчина звернулася до нього з проханням прийти на проби в його студію. На іспиті Солер був у захваті. Вероніка отримала не тільки право навчатися, а ще й виборола стипендію. На ці гроші і скромну зарплатню мами-секретарки жила вся родина дівчини (сестра і два брати). А Вероніка ж, окрилена таким невеликим, але успіхом, думала, як далі заробити для своїх рідних.

З чоловіками та заміжжям у Вероніки Кастро не склалося, тож головними в її житті стали сини Крістіан та Мішель.

фото poradi.com.ua

В ті роки в Мексиці були дуже популярні фотоновели — брошурки, де на кожній сторінці під фотографіями містилися написи з двох-трьох речень. Вероніка з радістю погодилася працювати фотомоделлю для цього проекту.

А незабаром зголосилася на неймовірний вчинок — з'явилася оголеною на фотографіях у журналі «Caballero». Звісно, перед тим дівчина радилася з матір'ю, і та не перечила, але взяла обіцянку, що це буде єдиний раз.

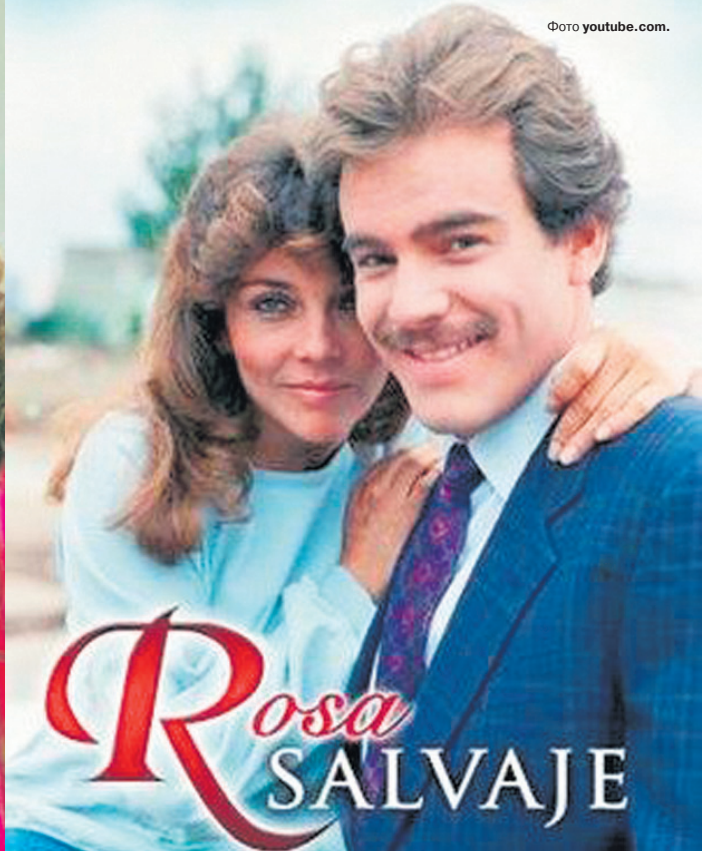
У цьому ж віці Вероніка прийшла на проби на роль головної героїні у серіалі «Багаті також плачуть». Любов, сімейні чвари, інтриги, батьки-діти, багаті-бідні — сюжет поєднував усі затребувані глядачами теми. Роль бідної Маріанни, на яку, зрештою, посипляться всі блага, принесла дівчині світову славу. Серіал показали у десятках країн, акторка відвідала чимало з них на запрошення перших осіб держав.

У 1987 році її кар'єра зробила ще один приголомшливий стрибок, коли вона зіграла головну роль у серіалі «Дика Роза». І знову вічна тема любові, грошей пішла світом «на ура». Вероніку впізнавали всі — від старого до малого в різних куточках земної кулі. На момент зйомок їй було 35 років, а грала вона підлітка. Але виглядала жінка так приголомшливо, що ніхто й не запідозрив такої розбіжності. Всі, хто працював з нею на знімальному майданчику, називають Вероніку дуже дисциплінованою. Вона ніколи не спізнювалася, не мала зіркових забаганок, жила у більш ніж скромних умовах і не вимагала їхнього покращення.

Дітей актриси більше виховувала бабуся, аніж мама. Заряди заробітку доводилося жертвувати часом, який могла би провести з малюками.

фото zen.yandex.com

Такими Маріанну та її коханого Луїса Альберто з «Багаті також плачуть» полюбили мільйони глядачів. З роками виконавці не втрачали ані вроди, ані дружніх почуттів. Рохеліо Герра помер два роки тому у 81-літньому віці.

Над стосунками Розі Гарсія і Рікардо Лінареса плакали і раділи у десятках країн. Гільєрмо Капетільйо — відомий у Мексиці актор і танцівник. Зараз йому 61 рік.

ОБИДВА СИНИ НОСЯТЬ ПРІЗВИЩЕ МАТЕРІ

Особисте життя зірки завжди слугувало предметом для пліток і пересудів. Їй часто приписували романи з олігархами, та далі пліток справа не йшла. Вероніка ніколи не виходила заміж. Двох синів народила у громадянських шлюбах, і обоє вони носять материнє прізвище. З батьком старшого Крістіана Мануелем Вальдесом, відомим мексиканським актором, Вероніка не узаконювала стосунки, вважаючи, що акторська родина довго не протримається. За всі ці роки

Вальдес жодного разу не спробував зустрітися із сином, налагодити взаємини. Згодом зіпсувалися і стосунки матері з сином, який є співаком

Моя кар'єра змушує мене бути в тонусі. Це мій хліб.

і композитором. Про те, що у нього народилася дочка, Вероніка дізналася з газет.

Батьком другого сина Мішеля, меншого за Крістіана на 10 років (за

раз він працює режисером), є актор Енріке Ньємбро. Він був цивільним чоловіком актриси цілих сім літ але потім Вероніка дізналася, що весь цей час він їй зраджував.

Між народженням синів акторка здобула дві вищі освіти. Вона — спеціаліст із міжнародного права і фахівець з міжнародних зв'язків телебачення. Та після приголомшливого успіху серіалів свою кіношну популярність жінка вдало спрямувала не в юриспруденцію, а в близьку їй роботу на телебаченні. Там вела численні шоу, а ще зуміла створити мережу магазинів косметики.

Робота і самодисципліна досі тримають її у прекрасній фізичній формі: «Моя кар'єра змушує мене бути в тонусі. Це мій хліб. Я п'ять днів на тиждень ходжу в спортзал, люблю масажні процедури. Уважно стежу за тим, що їм. Моє тіло нітрохи не гірше виглядає зараз, ніж тоді, коли ви його пам'ятаєте молодим. Тому що всім цікаво, який зріст у Вероніки Кастро або скільки вона важить. Це нормально для роботи артиста, так що саме тому я завжди намагаюся виглядати на всі сто». Розкриваємо секрети зірки: при зрості 153 сантиметри її вага всього 48 кілограмів. І це у такому віці!

Бездоганне здоров'я жінки все ж дало збій. У 1996-му в неї стався інсульт. Але завдяки лікарям і неймовірній силі волі вона швидко реабілітувалася.

Вероніка Кастро зуміла скористатися всіма талантами, якими її наділила природа, і гармонійно поєднати їх у зіграних у кіно ролях.

І класичні, і незвичні

● **СМАЧНОГО!** Але неодмінно апетитні й завжди бажані. А хіба ж може бути інакше? Мабуть, нема такої людини, якій би не смакували голубці. Інша справа, що комусь до вподоби з рисом, а хтось полюбає з гречкою чи картоплею, один готує з дієтичною курятиною, а другий не уявляє справжніх голубців без свинини, сметани й томату... А чом би не скуштувати чогось оригінального? Може, вам не просто сподобається нова страва, а й стане однією з улюблених...

...ПО-ЗАКАРПАТСЬКИ

Інгредієнти: 1 велика капуста (3 кг), 1 кг свинячої корейки, 150 г смальцю, 3 великі цибулини, 150 мл сметани, 2 ст. л. томатної пасты, перець, сіль.

Фото zaxoplennya.blogspot.com.

Приготування.

3 капусти вирізати серцевину так, щоб листя не розсипалося. Покласти її в каструлю з підсоленим окропом і варити на слабкому вогні кілька хвилин. Коли схолоне, відокремити листки і позрізати потовщення. Цибулю пократи соломкою і підсмажити на смальці. М'ясо нарізати тонкими скибочками, відбити, посолити і поперчити. На листок покласти скибку м'яса, протушковану в жиру цибулю, загорнути рулетиком і сховати краї.

Дно каструлі застелити капустяним листям, скласти голубці, зверху теж накрити листям, залити підсоленим окропом, додати смалець, що залишився, і варити на слабкому вогні 1,5 години. Тоді заправити змішаною з томатною пастою сметаною і поставити в гарячу духовку на 30–40 хвилин.

...ПІСНІ

Інгредієнти: 12 капустяних листків, 400 г картоплі, 250–300 г грибів, 1 цибулина, 1 морквина, 200 г томатної пасты, 1–2 лаврові листки, кріп, сіль, олія.

Фото blitz.if.ua.

Приготування. Картоплю почистити, зварити до готовності у підсоленій воді, потім зцідити, розім'яти на пюре. Гриби обсмажити на олії разом із дрібно нарізаною цибулею і тертою морквою до золотистого кольору, додати в пюре, за необхідності досолити за смаком і всипати трохи посіченого кропу, добре перемішати. Капустяне листя відварити до м'якості, зрізати грубі прожилки, начинити картопляним пюре і сформувати голубці. На сковороді розігріти трохи олії, обсмажити голубці з обох боків, накриваючи кришкою (бо дуже шкварчить), потім укласти в каструлю. У невеликій кількості води, в якій варилася капуста, розчинити томатну пасту і трохи солі, залити голубці так, щоб рідина злегка їх прикрила. Посипати кропом, додати лавровий лист, довести до кипіння, накрити кришкою і варити на маленькому вогні 20–25 хвилин.

...ПО-КОРЕЙСЬКИ

Інгредієнти: 1 середня капуста, 3–4 моркви, 1 пучок зелені (кріп, петрушка), 1 пакетик спецій для моркви по-корейськи, 200 мл оцту (9%), 0,25 скл. олії, сіль, цукор, часник.

Фото etnoxata.com.ua.

Приготування. В каструлю з водою всипати трохи солі та оцту (щоб листя не розварилось), коли закипить, покласти капустину і варити 5–7 хвилин (поки листя стане напівпрозорим і м'яким), вийняти, розібрати на листочки, охолодити.

Моркву натерти на тертці для корейської моркви, всипати спеції і залишити на 30–40 хвилин, щоб замаринувалася, тоді додати вичавлений часник і дрібно посічену зелень, ретельно вимішати і нафарширувати цією начинкою кульочки з капустяного листя. Сформовані голубці щільно укласти в каструлю і залити гарячим маринадом. Для його приготування розчинити у 2 склянках води склянку цукру і 3 столові ложки солі, довести до кипіння й додати 200 мл оцту і чверть склянки олії. Коли голубці з маринадом схолонуть, поставити в холодильник. Готові через 24 години, а зберігати їх можна до двох тижнів.

...КИСЛО-СОЛОДКИ

Інгредієнти: 0,5 кг яловичого фаршу, 8–10 великих капустяних листків, 1 скл. вареного рису, 1 невелика

Фото uarp.org.

цибулина, 0,5 скл. томатного соусу, 50 г родзинок, по 1 ч. л. солі та перцю, 240 г томатної пасты, 30–40 г тертого імбиру, 100 мл оцту.

Приготування. Приварити капустяне листя до м'якості, охолодити, зрізати товсті прожилки. Змішати фарш, рис, подрібнену цибулю, томатний соус, родзинки, сіль, перець. Добре вимісити. Нафарширувати отриманою масою капустяні листи, згорнути їх і скласти в каструлю швом донизу. Решту інгредієнтів перемішати і залити цим соусом голубці. Поставити в розігріту духовку або піч на 40–50 хвилин.

Фото youtube.com

«Так ніхто не кохав»

Рокер Іван Леню у ролі романтичного художника та професійна модель Марина Сасенко у кліпі на пісню зіграли маленьку драму любові.

«У осені очі твої, і я закохався»

● **З ВИСОТИ ДУШІ** Здається, цією композицією розпочинається вже третя осінь на радіоефірах. А кліп на пісню завойовує все нові серця і вподобання. У чому секрет цієї спільної роботи двох фронтменів — Івана Леню із гурту «Kozak System» та Сергія Мартинюка із «Фіолету»?

Лариса ЗАНЮК

Постукала в двері з ранковим дощем.
Ввірвалась! Схопила! Тримає!
Я б їй написав сто віршів і поем,
Та я її зовсім не знаю...

Ні міста її, ні щоденних доріг,
Ні друзів, ні рідних — нікого.
Я б взяв її руку, якби тільки міг,
Й приклав би до серця до свого.
І я б не питав в неї, з ким вона спить
Й по кому квітки її сохнуть...
Я б слухав із нею, як клен шелестить,
Як в жовтні садки мертво мовкнуть...

Не знаю ні вулиць, ні дат, ні адрес,
Ні розмірів ніг, ні героїв,
Ні віршів улюблених, ні поетес,
Нічого, та все ж я з тобою!
І поки не знаю, триває ця гра,
І мій інтерес рветься далі,
Спокусливо хвора осіння пора
Полює на душі й медалі...

Постукала в двері з ранковим дощем.
Ввірвалась! Схопила! Тримає!
Я б їй написав сто віршів і поем,
Та я її зовсім не знаю...

Саме таким був цей ліричний вірш, коли восени 2016-го з'явив-

ся на особистій сторінці у фейсбуці Сергія Мартинюка (Колоса), фронтмена гурту «Фіолет», поки його не побачив інший співак — Іван Леню з гурту «Kozak System». У цій чуттєвій ліриці на три куплети Леню одразу угледів пісню — слова наче самі лягли на музику, лише попросив Колоса дописати приспів. Так з'явилися відомі слова: «У осені очі твої, і я закохався, і де б не була б зараз ти... Мій світ обірвався... У осені очі твої...» А невдовзі пісня стала українським хітом, без якого вже третя осінь не приходить. Ну, бо така вона — «Постукала в двері з ранковим дощем. Ввірвалась! Схопила! Тримає!». Тобто, як кажуть, вірш потрапив у правильний час у правильні руки.

Запитала у Сергія Мартинюка, чому віддав «козакам» такий романтичний вірш, адже і сам успішно співає власні тексти? Цієї осені

Продовження на с. 14—15

Пісня «У осені очі твої» перетворила рокерів на романтиків.

Початок на с. 13

вже 10 років гурт «Фіолет» бентежить серця піснями на слова свого вокаліста. А про кого ж ці романтичні слова? Адже там — про невзаємну любов? А Сергій Мартинюк на той час саме одружився. До речі, його дружиною стала дівчина, яку її хлопець разів зо п'ять приводив на концерти «Фіолету».

«Моя майбутня дружина влетіла вихором у моє життя восени 2013-го, після акустичного концерту в одному з клубів на Хрещатику. Перші наші побачення фактично відбувалися на революційному Майдані Незалежності. Не знаю, що там далі, але якби не «Фіолет», навряд чи зустрів би я жінку свого життя», — зізнався Сергій. Ось така осіння втеча під «Фіолетову» музику. Про кого ж ідеться у пісні про осінь?

— Це один із вкрай небагатьох випадків, коли вірш став піснею, — відповідає Сергій Мартинюк. — Зазвичай це абсолютно різні речі — писати поезію і писати пісні. Важко достеменно пригадати емоції тих днів і настроїв, які надихнули на ті рядки, проте точно можу сказати, що в них значно більше справжньої любові, ніж здається на перший погляд.

«Справжня магія випадку

та кармічних перехресть», — прокоментував якимось Сергій свій твір, а невзаємна любов, або, як сам називає, «любов на пів серця» — одна з наскрізних тем його віршів, яких уже достатньо назбиралося на поетичну збірку. Саме такі почуття — на пів серця — називає чи не найглибиннішими переживаннями людини на любовному ґрунті.

*І я б не питав в неї, з ким вона спить
Й по кому квітці її сохнуть...
Я б слухав із нею, як клен шелестить,
Як в жовтні садки мертво мовкнуть...*

«Це справжня хімія душевної руйнації, катарсису і відродження. Цей вірш саме про таку любов — самодостатні почуття самотнього чоловіка у світі його ілюзій. З чітким розумінням того, що все це може бути лише грою душі і розуму», — каже автор слів. Отож, як у справжнього поета й співця осені, цей вірш — ода дивовижній порі, яка дуже схожа на жінку — така ж мінлива у настроях, така ж красива і спокусливо гаряча.

Музика ж до пісні народжувалася у традиційній козацькій синергії, де кожен із п'ятих музикантів гурту «Kozak System» «приносив» свої доробки

та ідеї, які врешті-решт акумулювалися в єдиний музичний твір. Коли «У осені очі твої» була майже

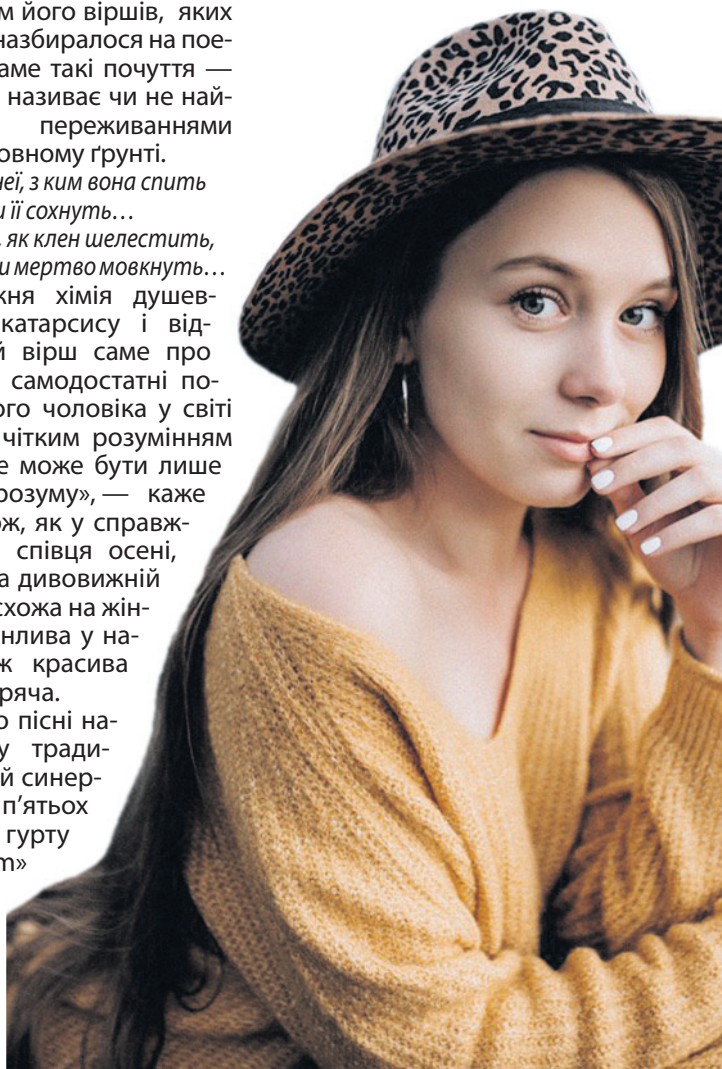

фото Lora Molodets.

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Сергій Мартинюк (Колос) та численна публіка прихильників «Фіолетової» музики.

готова, клавішник та аранжувальник «Океану Ельзи» Мілош Єліч (який уже працював над треком «Не моя») додав до осіннього саундтреку свою краплину таланту та музичності.

А студія Manifest production перевтілила брутального рокера Івана Леню у незвичний для нього образ розгубленого та замріяного художника, який у пошуках своєї Музи (її зіграла Марина Саєнко) потрапив усередину власної картини, а решта вже, каже, — робота кліпмейкерів, він лише виконував те, що задумано в сценарії режисера. Вийшло так чуттєво й лірично, що кліп можна переглядати сотні разів, поринаючи у картину різнобарвної осені в мрійливому сні художника. Історія перевтілення рокерів гурту «Kozak System» у романтиків сталася завдяки осені — порі найкращої поезії і найліричніших пісень, перед чарами якої абсолютно беззахисні молоді й зрілі, поети-романтики й реалісти, художники і рокери... Кожен стає безбо-

ронним перед її чарами і ладен іти на край світу. Аби лише цей фантастичний сон не закінчувався, аби ця Муза, золота і гаряча, стала реальністю, він би їй усе пробачив...

Я б взяв її руку, якби тільки міг,

Й приклав би до серця до свого.

І я б не питав в неї, з ким вона спить

Й по кому квітки її сохнуть...

Я б слухав із нею, як клен шелестить,

Як в жовтні садки мертво мовкнуть...

«Якщо уявити, що осінь — це атмосферний трисерійний серіал, то саундтреком до цієї пори року якнайкраще підходить саме ця пісня. Думаємо, ми виграли кастинг у самої осені», — кажуть музиканти «Kozak System».

Постукала в двері
з ранковим дощем.
Ввірвалася! Схопила! Тримає!
Я б їй написав сто віршів і поем,
Та я її зовсім не знаю...

Lora Molodets (дружина Сергія Мартинюка) — фотографка та дизайнерка, яка приклала руку до багатьох обкладинок у творчості «Фіолету».

Фото з фейсбук-сторінки Сергія МАРТИНЮКА.

Довідка.

«Kozak System» — український рок-гурт, заснований 2012 року київськими музикантами гурту «Гайдамаки». Мають чотири записані платівки: «Шабля», «Пісні самонаведення» (разом із Тарасом Чубаєм), «Живи і люби» та «Не моя». Були з концертами у 18 країнах світу, співпрацюють із відомими українськими митцями, поетами та музикантами: Сашком Положинським, Катею Chilly, Сергієм Жаданом, Андрієм Середою, Дмитром Лазуткіним, Юрієм Іздриком, співають поезію Костя Москальця, Богдана-Ігоря Антонича. Взимку 2013-го «Kozak System» пліч-о-пліч з видатними українськими митцями не сходили зі сцени Євромайдану, закликали не бути байдужими до майбутнього країни. Створили неофіційний гімн Євромайдану — «Брат за брата» на слова Сашка Положинського.

А якось восени «козаки» захотіли романтики і закохалися. А кліп «У осені очі твої» на Youtube набрав уже понад 1 млн 191 тисячу переглядів, і хоч влітку цього року вийшов новий — «Досить сумних пісень», осінній не зменшує обертів, адже за вікном знову вона — «Постукала в двері з ранковим дощем»...

Фото pinterest.com.

Для Стефи все закрутилось, наче у калейдоскопі.

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

«Я не можу сказати йому про сина...»

« Початок на с. 20

...Стефі після медучилища вдалося влаштуватися на роботу в обласному центрі. І отримати місце в гуртожитку. Мама раділа за доньку. Бо сама товклася від ранку й до смерканку в колгоспі.

До жіночих гуртожитків хлопці злітали, мов бджоли до меду. Туди, де жила Стефа, зачистив і Денис. Йому подобалась гарненька медичка. Щоправда, матері про свої походеньки не зізнавався. Гонорова продавчиня, яка «могла все дістати», й припустити не хотіла, що її син-одинак може одружитися із сільською дівчиною.

— Якби я завагітніла, що б ти робив? — якось зненацька запитала Стефа.

— Моя мама цього не витримала б, — засміявся. — А я... Цього ж не сталося. Правда?

Про свою вагітність і розмову з Денисом Стефа розповіла мамі. Катерина скандалити не стала. Просто вирішила тихенько, без зайвих очей, поговорити з Денисовою матір'ю. Добре, думала, що хлопця

“

Не кажіть нікому, що вона вагітна від мого сина. Навіть якщо він виживе, то...хтозна, як воно буде.

вдома нема. Стефа сказала, що два тижні тому поїхав у гості до дядька на південь.

Донька показала магазин, де працювала Денисова мати. Катерина на фоні тієї, котра «могла все дістати», мала вигляд бідної родички. Дама з перснями і модною зачіскою незворушно вислухала Катерину, на мить задумалась, натягнула на обличчя страждальницьку маску і прошепотіла:

— Біда із сином. Поїхав у гості, потрапив в аварію. Лікарі малу надію дають. Там... родичі біля нього. Я розумію, як важко буде це почути вашій доньці. Я допоможу... дам гроші, хай їде звідси. Забуде. Хай подумає про дитину. Чоловік подбає, аби її швидко розрахували з роботи. Маєте десь родичів? На Харківщині? Купимо квиток. І, знаєте, в мене є знайома лікарка. Хай ваша донька, поки залагодимо справи, побуде під її опікою. Це ж така страшна звістка. Потім чоловік завезе її на залізничний вокзал. І ще. Не кажіть нікому, що вона вагітна від мого сина. Навіть якщо він виживе, то...хтозна, як воно буде. Покляніться, що про це будуть знати лише ваша донька, ви, я і мій чоловік. Катерина поклялася. І взяла обіцянку з доньки...

Для Стефи все закрутилось, наче у калейдоскопі. Отямилась аж у потязі. Заплакала. Їй стало самотньо і страшно. Тітка з хати не вижене. Але чи довго терпітиме з дитиною? Своїх двоє має. Також

картала себе, що не встигла сказати Денисові про вагітність.

— У вас горе? — запитав сусід у купе. — Ви плачете, відколи сіли у потяг.

Замовив у провідниці чаю для себе і сумної дівчини. Стефа, ковтаючи гарячий напій зі сльозами, розповіла хлопцеві свою історію.

— Мене звати Василь, — сказав він, коли закінчила сповідь. — Я сирота. А у вашої дитини повинен бути батько, сім'я. Виходьте за мене заміж.

Від почутого мало не випустила склянку з рук.

— Як... заміж? Я ж вас не знаю.

— Вже знаєте. Тільки скажіть своє ім'я.

— А де ви живете, якщо сирота?

— У заводському гуртожитку. Але одруженим у нас дають квартири. Маєте час на роздуми. До кінцевої станції ще далеко.

— Ви пошкодували мене? Так?

— Я ж сказав, — зі смутком у голосі мовив хлопець, — у дитини повинна бути сім'я.

— А чому ви сирота?

— Від мене відмовилися. Відразу після народження.

На пероні Стефа погодились на заміжжя. Правдами-неправдами тітці вдалося племінницю прописати. Після цього Стефа з Василем одружилися. Народився син. А невдовзі отримали й однокімнатну квартиру від заводу.

Стефа не могла покохати Василя. Навіть слово «чоловік» вимовляла по-особливому, немов соромлячись. А він начебто цього й не помічав. Вставав ночами, коли малий плакав. Не докоряв дружині за її прохолодне ставлення. І ніхто не знав, що Славко — не його рідний син.

Василь був тямковитим і роботязим. Заочно закінчив інститут. Отримав посаду на заводі. А згодом — і нове житло.

Більше дітей у них не було. Василь картав себе, що це його вина, адже Стефа народила. А сусіди жар-

тували: син схожий, як дві краплі води, на маму. Треба ще доньку, аби вдалася в тата...

Стефа з Василем дали синові хорошу освіту. Справили весілля. Дочекалися внучки. Допомогли облаштуватися молодим у столиці.

Невдовзі Василь занедужав. Стефі знову стало лячно, як тоді, коли почула жакливу звістку про Дениса. Василь заспокоював: усе минеться. А її серце відчувало лихо. Аж тепер, через багато літ, вона зрозуміла, що кохає чоловіка. От тільки не знає, коли це кохання прийшло. І не знає, як буде жити без Василя. А він, наче підслухавши думки, цілував її руки і дякував, що має гарну сім'ю. За сина, який завжди гордився своїм батьком. За маленьку внучку. І що тоді, на холоднім ранковім пероні, перестав бути сиротою...

...Денис не йняв віри почутому. Яка аварія? Він просто надовго затримався у дядька. Батьки наполягли. Там зустрів Жанну, закохався. Поспішно одружився. Про Стефу й не згадував: вона була епізодом у його житті. Спершу жили в Жанни. Потім переїхали до Денисових батьків.

...Аж тепер Стефа зрозуміла, як жорстоко її колись ошукали.

Денисові усієї правди вирішила не казати. Лише те, що його матір розповіла про аварію і порадила забути її сина.

«Мабуть, через материн гріх у нас не було дітей, — міркував Денис. — Вона мало не поховала мене... живого. А кара впала на нашу сім'ю».

«Я не можу йому сказати про сина. Він — наш із Василем. І я ж колись слово дала», — подумки виправдовувалась сама перед собою Стефа.

— Скільки вже твоєму синові? — поцікавився Денис.

— Тридцять один, — відповіла, опустивши очі.

Насправді — тридцять два. Але Денисові цього не треба знати.

● АНЕКДОТИ ПРО КОХАННЯ

Сором'язливий чоловік відправив коханій дівчині СМС із текстом: «Цей абонент просить вас вийти за нього заміж». І отримав відповідь: «Шановний абоненте! На вашому рахунку недостатньо коштів для цієї операції».

Чоловік запитує дружину:

— Чому сусіди називають тебе ідіоткою?

— Був би ти генералом, називали б генеральшею...

Виявилось, що узгодити день весілля просто нереально. Бо я хочу в червні, а коханий хоче, щоб від нього відчепились.

— Доню, ну чому ж ти не хочеш заміж за Петра?

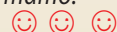
— Мамо, та він же рудий!!!

— Знайшла причину, — втручається в розмову батько. — Рік життя з тобою — і він стане сивим!

— Ізю, ви такий красень — і ще не одружені?

— Таке моє щастя! Щоразу, як я зустрічаю дівчину, яка готує, як моя мама, вона виглядає, як мій тато.

— Як у тебе справи на любовному фронті? — запитує подруга.

— Сергій заміж кличе. Каже, буду жити, як у раю!

— А це як?

— Та я чомусь посоромилася спитати, але підозрюю, що гола, боса і яблука жерти...

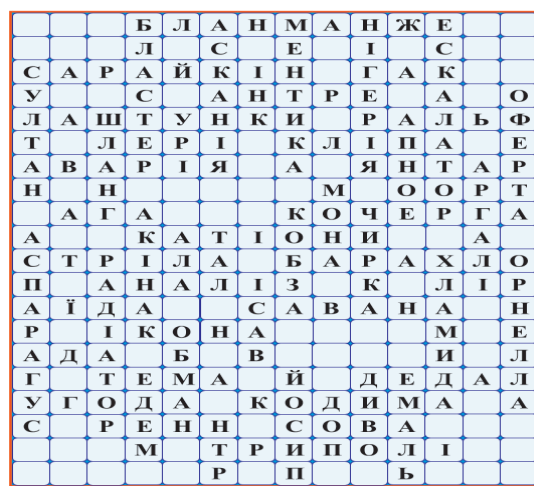

Чоловік і дружина сваряться.

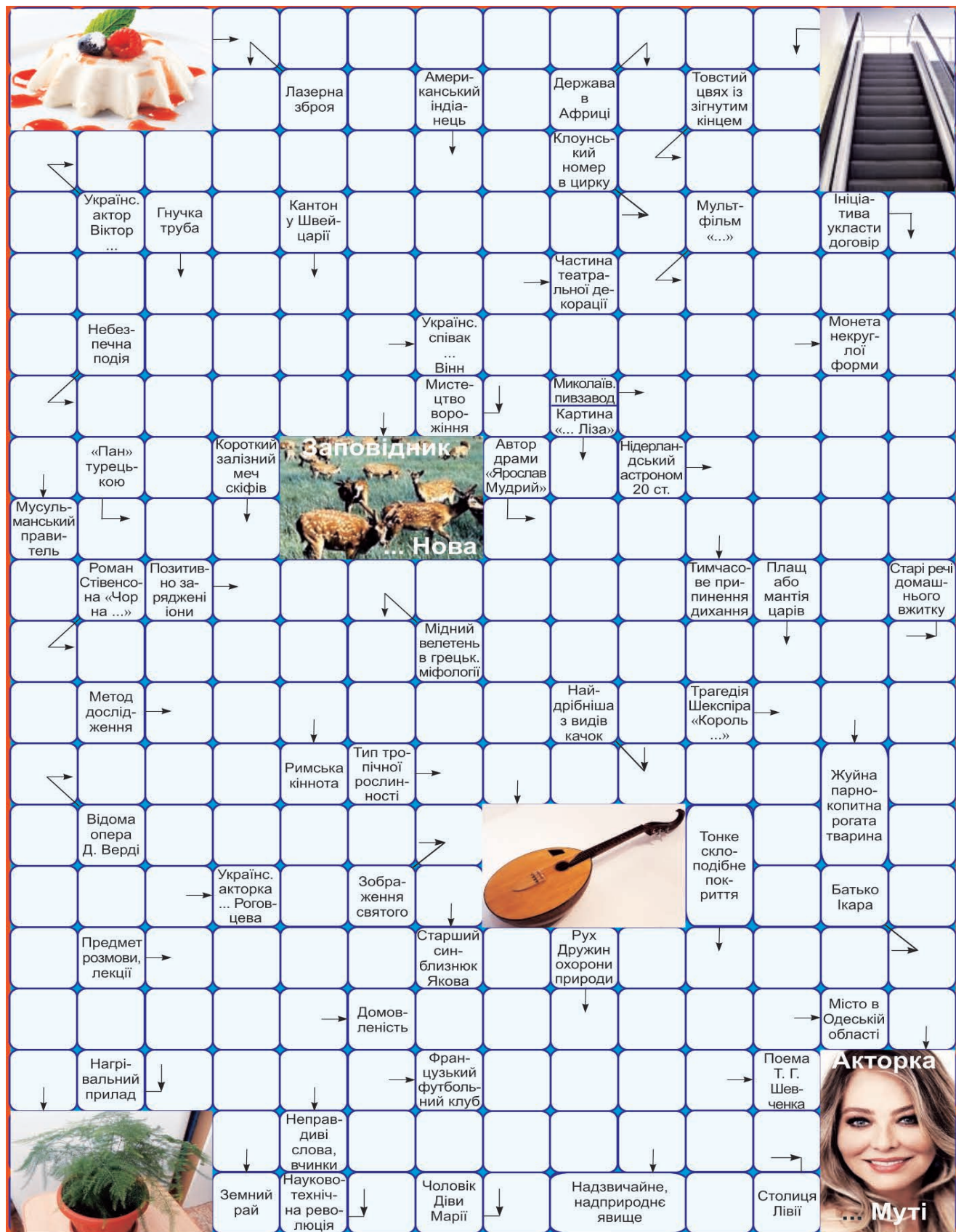
— Та я заробляю стільки, що можу утримувати двох жінок!

— Чудово! В такому разі я телефоную мамі, що вона відтепер буде жити з нами!

Відповіді на сканворд із с. 18.

● РОЗУМОВА АТАКА

Склав пан Андрій.

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймально – (0332) 72-38-94,
з питань реклами – (0332) 77-07-70,
приватних оголошень – (0332) 72-39-32,
розповсюдження – (0332) 72-38-94.

ТзОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «Приватбанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 20 сторінок формату А-4

Передплатний індекс: **60779**
Регістраційний номер
Серія KB №23543-13383P

Віддруковано: ТОВ «Видавничий Дім
«Високий Замок», м. Львів, вул. Героїв УПА, 65
Тел.: (032) 2349007

Тираж **9000** Замовлення № **417**

Фото ms.carbamylife.info.

● ЧАРІВНА ГОЛКА

Кружляє листя по алеях саду,
Танцює прохолодний вітерець.
І тихий блюз дощу і листопаду
Із сумом доторкається серцець.

Тетяна ГОРОБЕЦЬ

24 жовтня 2019 Четвер

«Я не можу сказати йому про сина...»

● **ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ** Стефа з Денисом зустрілися випадково. А може й ні. Більше тридцяти років не бачились

Ольга ЧОРНА

...Вона недавно повернулася на свою малу батьківщину. Після того, як овдовіла. Син із невісткою та внучкою живуть у столиці. Їй стало самотньо, коли відійшов у засвіти чоловік.

Стефа любила своє нове житло. Недалеко до роботи – колишній однокласник, а нині чиновник, допоміг влаштуватися медсестрою в поліклініку. Через дорогу – парк. У вільний час брала в'язання, шукала затишне місце й фантазувала щось для внучки.

...Денисові після похорону дружини було нестерпно. Трикімнатне помешкання видавалось надто великим і сумним. Не поспішав додому. Затримувався в коледжі, де працював викладачем, навіть без потреби. Раніше їздив на роботу машиною. Тепер ходив туди й назад навпростець через парк...

– Денисе?! Ти... ти живий? – Стефа не вірила своїм очам. Її коханий, який начебто загинув в аварії, стояв перед нею. Статний, у димчастих окулярах. Стефа від подиву аж присіла на лавку. Він також упізнав її.

– Як ти? – запитав.

– Овдовіла. Недавно сюди перебралась. Син далеко. Добре, що парк під боком. Не хочеться вдома сидіти.

– І мене ніхто не чекає. Батьків уже нема. Дружину рік тому поховав.

– А діти?

– Нема...

– Ти все-таки вижив після тієї аварії...

– Якої аварії?..

Стефа любила своє нове житло. Через дорогу – парк. У вільний час брала в'язання, шукала затишне місце й фантазувала щось для внучки.

Продовження на с. 16-17

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

У Леоніда Олійника – 200 кролів. Беріть приклад! (с. 3-5)

Чи захистить від раку щеплення? (с. 6)

Читанка для всіх

картинні поради

Чому перед споживанням їжі їй треба обов'язково перехрестити? Вчені довели: після цього продукти очищаються буквально за мить. (с. 7)

«Глядачі хором сказали, що я хохол, майданутий і каструлеголовий» (с. 11)

Усього **6,5** гривні

Читайте у жовтневому випуску іншого нашого видання
«Читанка для всіх»:

Чому перед споживанням їжі їй треба обов'язково перехрестити?

У Леоніда Олійника – 200 кролів. Беріть приклад!

Чи захистить від раку щеплення?

Ведучий програми «Вата Шоу» Андрій Полтава: «Глядачі хором казали, що я хохол, майданутий і каструлеголовий»

Запитуйте у відділеннях зв'язку і ваших листонош!